

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

TRGOVAČKI SUD U PAZINU

Prilježeno neposredno - preko pošte (obično - preporučeno)

28-08-2023 20 god. u 1 primjeraka sa 976 priloga

_____ ručno

Pismo stiglo poštom otvoreno - s oštećenim omotom,

Predano na poštu preporučeno dana 24-08 2023 god.

Pismo taksirano sa _____ kuna u taksonim markama

- nedostaje takse _____ kuna - pismo primljeno bez takse

Primljena vrijednosti (novac, takse, marke) 104

Poslovni broj: 62 Pz-571/2023-2

Potpis radnika:

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

434-23-117

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Raoula Dubravca, predsjednika vijeća, Ivane Mlinarić, suca izvjestitelja i Lenke Čorić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB 84397956623, Područna služba u Rijeci, Slogin kula 1, protiv tuženika ULJANIK Strojogradnja Diesel d.d. u stečaju, Pula, Flaciusova 1, OIB 35951488983, kojeg zastupa punomoćnica Ivana Božić, odvjetnica iz Odvjetničkog društva Tomić & Partneri d.o.o. iz Zagreba, Trg Marka Marulića 17, radi utvrđenja, odlučujući o žalbama tuženika i tužitelja protiv presude Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-495/2019-87 od 19. prosinca 2022., u sjednici vijeća održanoj 4. srpnja 2023.

presudio je

I. Odbijaju se tuženikova i tužiteljeva žalba kao neosnovane i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-495/2019-87 od 19. prosinca 2022. u točkama I. i II. izreke.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-495/2019-87 od 19. prosinca 2022. u točki III. izreke i sudi:

Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od 1.785,18 EUR / 13.450,45 kn u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-495/2019-87 od 19. prosinca 2022.

- u točki I. izreke (djelomičnim prihvaćanjem tužbenog zahtjeva) utvrđeno je da u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Pazinu pod poslovnim brojem St-117/2019 za trgovačko društvo ULJANIK Strojogradnja Diesel d.d. u stečaju, Pula, Flaciusova 1, OIB 35951488983, postoji tražbina tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB 84397956623, u iznosu od 13.745,05 EUR / 103.562,07 kn (trinaest tisuća sedamsto četrdeset pet

eura i pet centa / sto tri tisuće petsto šezdeset dvije kune i sedam lipa) kao tražbina drugog višeg isplatnog reda;

- u točki II. izreke (djelomičnim odbijanjem tužbenog zahtjeva) utvrđeno je da u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Pazinu pod poslovnim brojem St-117/2019 za trgovačko društvo ULJANIK Strojogradnja Diesel d.d. u stečaju, Pula, Flaciusova 1, OIB 35951488983, ne postoji tražbina tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB 84397956623, u iznosu od 6.902,90 EUR / 52.009,90 kn (šest tisuća devetsto dva eura i devedeset centi / pedeset dvije tisuće devet kuna i devedeset lipa) kao tražbina drugog višeg isplatnog reda;

- u točki III. izreke naloženo je tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove postupka u iznosu od 604,69 EUR / 4.556,03 kn (šesto četiri eura i šezdeset devet centa / četiri tisuće petsto pedeset šest kuna i tri lipe) u roku od 15 dana.

2. Tako je prvostupanjski sud odlučio o zahtjevu za isplatu štete nastale tužitelju od 2. srpnja 2015. do 30. rujna 2018. isplatama invalidske mirovine tužiteljevu osiguraniku (s osnove isplaćene invalidske mirovine i naknade za tjelesno oštećenje koji su u omjeru od 30% zbog ozljede na radu), koji je 12. prosinca 2000. stradao u nesreći na radu (prignječenje radnika ogradom na koju su bile naslonjene prirubnice), koju je prouzročio tuženikov pravni prednik propustom da primijeni potrebne mjere zaštite na radu. S obzirom na sporne činjenice (odgovornost za štetu, jesu li provedene sve mjere zaštite na radu, uzročno-posljedična veza između štetnog događaja i priznatog prava na invalidsku mirovinu, te priznatog novčanog davanja zbog tjelesnog oštećenja, visina i zastara) saslušani su svjedoci, izvršen je uvid u dokumentaciju, te su provedena vještačenja medicine rada, zaštite na radu i financijsko vještačenje. Na temelju provedenog vještačenja po vještaku zaštite na radu utvrđeno je da se obavljanje radnih postupaka mora osigurati na način da se njima ne ugrožava sigurnost radnika, a u konkretnom slučaju se nije vodilo dovoljno pozornosti u razradi radnog procesa, tj. došlo je do loše organizacije rada u smislu osiguranja mjesta rada sukladno osnovnim pravilima zaštite na radu, što znači da poslodavac nije u potpunosti utvrdio ni proveo sve mjere sigurnosti za svoje radnike kako ne bi došlo do štetnih posljedica kao u ovom slučaju tj. poslodavac nije poduzimao potrebne preventivne mjere radi sprječavanja štetnih događaja; razlozi za to su činjenice proizašle iz ovog slučaja koje ukazuju da poslodavac nije osigurao prikladno odlaganje/skladištenje materijala na mjestu nastanka štetnog događaja s obzirom da se odloženi ili bilo koji drugi materijal ne smije oslanjati na zaštitnu ogradu čija namjena je da zaštiti radnike od mogućih opasnosti i rizika na radnom mjestu; poslodavac je bio dužan provesti navedene mjere tj. propisno utvrditi mjesto odlaganja koje ne može prouzročiti štetna djelovanja; ozlijeđeni radnik da svojim postupcima ni na koji način nije utjecao na nepravilno odlaganje materijala na zaštitnu ogradu s obzirom na to da je obavljao radove na radnom stroju; a da je odlaganje materijala (prirubnica) koje se nalazilo uz mjesto rada ozlijeđenog radnika, bilo pravilno odloženo/skladišteno, vjerojatnost nastanka ovakvog događaja bila bi nikakva ili minimalna. Nalazom sudske vještakinje medicine rada utvrđeno je da su ozljede, koje je osiguranik tužitelja Boris Mandić zadobio u štetnom događaju od 12. prosinca 2000., u uzročno-posljedičnoj vezi s utvrđenom profesionalnom nesposobnošću za rad, ali da ta veza nije potpuna, nego su ozljede na radu od 12. prosinca 2000. djelomični uzrok utvrđene profesionalne invalidnosti za rad i to u

iznosu od 30%. Financijsko vještačenje provedeno je radi utvrđenja sporne visine. S obzirom na istaknuti prigovor zastare, dio tužbenog zahtjeva odbijen je primjenom trogodišnjeg zastarnog roka iz čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (a ne općeg petogodišnjeg zastarnog roka), uz obrazloženje da šteta za tužitelja nastaje od dana izvršene isplate svakog pojedinog davanja, budući da šteta za tužitelja nastaje tek isplatom mirovine. Odluka o trošku donesena je na temelju čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku, polazeći od toga da je tužitelj uspio s razmjerno 66,6%, a tuženik s 33,4%, pa oduzimanjem manjeg postotka od većeg preostaje postotak tužitelja od 33,2%, kojim su pomnoženi tužiteljevi osnovano zatraženi troškovi, u koje ulaze i troškovi provedenih vještačenja.

3. Tuženik je podnio žalbu protiv navedene presude, pobijajući je izričito u točkama I. i III. izreke, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, navodeći u bitnom da je prvostupanjski sud svoju odluku utemeljio na nalazu i mišljenju vještaka zaštite na radu, dok je zanemario iskaze svjedoka, iz kojih proizlazi da je tuženik poduzeo sve mjere zaštite na radu. Tvrdi da je poslodavac redovito kontrolirao provođenje zaštite na radu, te da se radilo o izoliranom slučaju odlaganja tereta uz ogradu od strane nekog radnika, a to postupanje poslodavac unatoč provođenju mjera zaštite na radu nije mogao izbjeći ili otkloniti. U odnosu na pitanje zastare, ne osporava primjenu trogodišnjeg zastarnog roka, međutim, drži da je pogrešno određen početak tijeka zastarnog roka, tj. tvrdi da je početak tijeka zastare trebalo odrediti s obzirom na dan pravomoćnosti rješenja kojim je osiguraniku priznato pravo iz mirovinskog osiguranja (1. srpnja 2015.), jer je to dan saznanja za štetu, pa da je slijedom toga čitav utuženi iznos trebalo ocijeniti zahvaćenim zastarom, te odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti. Predlaže preinačiti pobijanu presudu u korist tuženika, te potražuje naknadu parničnog i žalbenog troška prema troškovniku.

4. Odgovor na tužnikovu žalbu podnio je tužitelj, ukazujući u bitnom na to da tuženik ne osporava sam način nastanka ozljede na radu, nego ukazuje na okolnosti njezina nastanka, a iz navoda da se radi o „izoliranom slučaju“ zapravo proizlazi da se to ipak dogodilo, te slijedom toga postoji i tuženikova odgovornost, jer teret naslonjen na zaštitnu ogradu predstavlja opasnu stvar.

5. Tužitelj je podnio žalbu protiv navedene presude, pobijajući je u točkama II. i III. izreke, zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U odnosu na odbijeni dio tužbenog zahtjeva ukazuje na to da je trebalo primijeniti opći petogodišnji zastarni rok, a ne trogodišnji koji je primijenio prvostupanjski sud. Slijedom toga drži da je tužbeni zahtjev trebao biti u cijelosti prihvaćen, pa da tužitelj ima pravo i na potraživanje troškove postupka u cijelosti. Predlaže pobijanu presudu preinačiti na način da se u cijelosti prihvati tužbeni zahtjev, kao i da se tužitelju priznaju troškovi postupka u cijelosti.

6. Tužiteljeva žalba nije osnovana.

7. Tuženikova žalba nije osnovana.

8. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

9. Predmet spora je utvrđenje osnovanosti osporenih potraživanja u stečajnom postupku koji sadržajno predstavljaju tužiteljeve zahtjeve za naknadu štete iz ranijih parničnih postupaka pred istim sudom (P-432/2019 i P-495/19) u sveukupnom iznosu od 20.647,95 EUR / 155.571,97 kn, koju je pretrpio isplatom invalidske mirovine i naknade za tjelesno oštećenje svome osiguraniku Borisu Mandiću zbog gubitka radne sposobnosti uslijed ozljede na radu u omjeru od 30% (nesreće na radu od 12. prosinca 2000., koja se dogodila tako što je kod tuženikova prednika Uljanik Strojogradnja d.d. Pula, netko naslonio teret (prirubnice dimenzija 1200x50 mm) na zaštitnu ogradu, koja se stoga srušila na radnika i prignječila ga, a to je uzrokovao tuženikov pravni prednik, jer nije proveo sve mjere zaštite na radu), u razdoblju od 2. srpnja 2015. do 30. rujna 2018.

10. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostupanjski sud ocijenio da tužitelj ima pravo na naknadu štete prema onom zakonu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete koja mu nastaje isplatom svake invalidske mirovine, zbog čega je primijenio odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj 157/13; dalje: ZOMO), ali i da je dio u zastari.

11. U žalbenom postupku ostalo je sporno pitanje odgovornosti tuženika (tj. njegova pravnog prednika) kao poslodavca za predmetnu nesreću na radu, kao i pitanje zastare (općenito – primjenjuje li se trogodišnji ili opći petogodišnji rok, odnosno, od kojeg se trenutka taj zastarni rok ima računati), a slijedom toga i je li pravilno određen omjer uspjeha stranaka u sporu, što se odražava na odluku o troškovima. Ostala činjenična i pravna pitanja kojima se prvostupanjski sud bavio žalitelji nisu doveli u pitanje.

12. Neosnovano se tuženik u žalbi poziva na to da ne bi postojala odgovornost za predmetnu ozljedu na radu, polazeći od tvrdnje da je njegov pravni prednik poduzeo sve potrebne mjere zaštite na radu, jer suprotno proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka zaštite na radu. Tvrdnjama da je riječ o "izoliranom slučaju" tuženik zapravo posredno priznaje činjenicu da se predmetna nesreća na radu zaista dogodila, ali pogrešno smatra da njegova odgovornost u konkretnom slučaju ne postoji jer je nezadovoljan nalazom i mišljenjem vještaka kao ključnim dokazom, i jer se to dogodilo samo jednom, unatoč provedenim mjerama zaštite na radu. Takvo tumačenje prema ocjeni ovog suda nije prihvatljivo, jer nesreće se u velikom broju slučajeva i događaju samo jednom, kao posljedica nečije jednokratne nepažnje, pa bi se velika većina poslodavaca odgovornih za ozljede na radu mogla ekskulpirati pozivanjem na takvu argumentaciju. Svrha mjera zaštite na radu upravo i jest u tome da se spriječi svaka nesreća, pa i ona koja je posljedica jednokratnog propusta. Činjenica da je netko na zaštitnu ogradu naslonio nekakav teret, te da se zbog toga zaštitna ograda srušila na radnika i prignječila ga, prema ocjeni ovog suda svakako

ukazuje i na propust poslodavca u pogledu mjera zaštite na radu (a to proizlazi i iz nalaza i mišljenja vještaka, i iz obrazloženja prvostupanjskog suda).

13. Neosnovano se tužitelj u žalbi poziva na to da je ovdje valjalo primijeniti opći petogodišnji zastarni rok iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima. Naime, na konkretne sukcesivne isplate, koje kao šteta za tužitelja nastaju s obzirom na trenutak svake mjesečne isplate, primjenjuje se trogodišnji zastarni rok iz čl. 230. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima, kao što je to pravilno obrazložio i prvostupanjski sud.

14. Neosnovano se tuženik u žalbi poziva na to da je početak tijeka zastarnih rokova, umjesto s obzirom na svaku izvršenu isplatu, trebalo računati s obzirom na dan pravomoćnosti rješenja kojim je osiguraniku priznato pravo iz mirovinskog osiguranja. Prihvaćanjem takvog tumačenja tužitelj bi, s obzirom na dugotrajnost mirovinskih isplata, dugoročno gledano, bio u pretežnom dijelu onemogućen u regresnoj naplati bilo kakve štete koja se sastoji u isplatama invalidske mirovine, jer s jedne strane ne bi mogao unutar trogodišnjeg zastarnog roka naplatiti štetu koja mu još nije nastala (jer su isplate mjesečne, a isplata invalidske mirovine može trajati i više desetljeća), a kada bi mu šteta nastala (mjesečnim isplatama u razdoblju nakon proteka više od tri godine od pravomoćnosti rješenja), više je ne bi mogao regresno naplatiti zbog proteka trogodišnjeg zastarnog roka koji bi se tako računao.

15. Stoga tužitelj i tuženik svojim žalbenim navodima nisu doveli u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude u pogledu odluke o glavnoj stvari.

16. Međutim, imajući u vidu da je predmetni postupak pokrenut 5. prosinca 2018., pa se na njega, prema prijelaznoj i završnoj odredbi čl. 117. st. 1. ZIDZPP-a ne primjenjuju izmjene Zakona o parničnom postupku iz 2019. godine („Narodne novine“ broj 70/19), prema kojima sud više ne bi pazio na pravilnu primjenu materijalnog prava u pogledu troškova, ovaj je sud, pazeći na to po službenoj dužnosti, uvidom u obrazloženje uočio da je, pri dosuđivanju troškova provedenih vještačenja u korist tužitelja, prvostupanjski sud pogrešno i te troškove množio faktorom 33,2%, koji proizlazi iz razmjernog uspjeha tužitelja u postupku. Naime, troškovi provedenih vještačenja, koje je podmirio tužitelj, bili su nužni kako bi tužitelj dokazao sporne činjenice, bez kojih ne bi mogao dokazati spornu osnovu i visinu i tako djelomično uspjeti u sporu, odnosno, riječ je o fiksnim troškovima koji bi bili identični i da je utužio manje iznose (pri čemu valja imati na umu i da je odbijanje dijela tužbenog zahtjeva isključivo posljedica djelomično prihvaćenog prigovora zastare). Stoga je dio osnovano zatraženih troškova, koji se tiču vještačenja, valjalo tužitelju dosuditi u stopostotnom zatraženom iznosu (5.545,00 kn na ime troška vještačenja po vještaku zaštite na radu, iznos od 5.280,00 kn na ime troška vještačenja po vještaku financijske struke i iznos od 2.490,00 kn na ime troška vještačenja po vještaku financijske struke, sveukupno iznos od 13.315,00 kn), odnosno, faktorom od 33,2% valjalo je pomnožiti samo ostale osnovano zatražene troškove (putni troškovi svjedoka i punomoćnice po zaposlenju tužitelja, sveukupno iznos od 408,80 kn, pomnoženo faktorom 33,2% = 137,72 kn), pa je u korist tužitelja trebalo dosuditi ukupno iznos od 1.785,18 EUR / 13.450,45 kn.

17. Stoga je primjenom odredbe čl. 373. t. 3. ZPP-a valjalo preinačiti prvostupanjsku presudu u točki III. izreke i u korist tužitelja umjesto razmjerno umanjenog dosuditi čitav iznos troškova vještačenja, dok je primjenom odredbe čl. 368. st. 2. ZPP-a valjalo potvrditi prvostupanjsku presudu u točkama II. i III. izreke.

18. S obzirom na obvezu dvostrukog iskazivanja propisanu odredbama članka 43. i članka 48. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj („Narodne novine“ broj 57/22 i 88/22; dalje: Zakon), ovaj sud je, primjenom fiksnog tečaja konverzije 1 EUR = 7,53450 kn i sukladno pravilima za preračunavanje i zaokruživanje iz Zakona, iznose troškova izražene u kunama obračunao i u iznose u eurima, te ih u izreci ovog rješenja iskazao i u eurima i u kunama.

Zagreb, 4. srpnja 2023.

Predsjednik vijeća
Raoul Dubravec

Dokument je elektronički potpisan:

Raoul Dubravec

Vrijeme potpisivanja:

21-08-2023

09:15:32

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#0C1156415448522D3937333439333636353139
OU=Signature
S=Dubravec
G=Raoul
CN=Raoul Dubravec

Broj zapisa: **9-3085a-45c98**

Kontrolni broj: **05e44-0567c-41ae8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Raoul Dubravec, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Pazinu

434-23-118

Potvrda o preuzimanju elektroničkog sudskog pismena

U siguran elektronički poštanski pretinac primatelja **Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, pravna osoba**, dana **29.08.2023.** su poslana sljedeća pismena iz predmeta **P-495/2019**:

- podnesak vrste **Odluka višeg suda** i oznake **P-495/2019-99**

Potvrđuje se da je primatelj dana **29.08.2023.** preuzeo navedena pismena.